

Arrest

nr. 143 494 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2014 te Gent een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 24 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 29 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2014 werd ingediend door:

*Naam: M.(...) Voorna(a)m(en): M.(...) A.(...) Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Om overeenkomstig art. 40bis, § 2, 3° van de wet van 15.12.1980, in toepassing van art. 40ter van diezelfde wet het verblijfsrecht te kunnen genieten, moet aangetoond worden dat de bloedverwant in neergaande lijn boven de leeftijd van 21 jaar ten laste is van de persoon die hij wenst te komen vervoegen.

Het concept 'ten laste' veronderstelt een afhankelijkheidsrelatie van de betrokkene tegenover de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit 'ten laste' zijn en als bewijs van inkomen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: een brief van VZE Woonfonds waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen openstaande schuld heeft, verklaring van ocmw Gent waaruit blijkt dat betrokkene, noch de referentiepersoon, steun krijgt, publicatie zoals verschenen in het Belgisch staatsblad waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon als zaakvoerder werd aangesteld bij de firma M&M (neergelegd op 3.09.2014), bewijs van huur van handelszaak door de Belgische referentiepersoon, Attest van onvermogen voor betrokkene en de referentiepersoon uit Tunesië, document van de nationale bank waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon geen schulden heeft/geen wanbetaler is, brief van het OCMW Sint-Niklaas waaruit blijkt dat een medebewoner van betrokkene geen steun krijgt, bewijs van overmaken van de huur door de referentiepersoon en bewijs van betaling aan de watermaatschappij door de Belgische referentiepersoon.

Uit het geheel van bovenstaande documenten blijkt nergens dat betrokkene in het verleden reeds afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon. Wel integendeel, de Belgische referentiepersoon blijkt pas sinds zeer recent aangesteld te zijn als zaakvoerder. Welke bestaansmiddelen zij tevoren ter beschikking had en in hoeverre betrokkene dus daadwerkelijk reeds in het land van herkomst of origine afhankelijk was van de referentiepersoon blijkt nergens uit het dossier. Alle voorgelegde documenten betreffende dat de referentiepersoon, noch betrokkene zelf onvermogen zijn in het land van herkomst, geen schulden hebben of geen tussenkomst genieten van het ocmw (sinds 8.09.2014 betreffende de referentiepersoon) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het is immers niet omdat betrokkene zich tot op heden niet heeft moeten wenden tot het ocmw, dat dit wil zeggen dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig art. 42ter ook dient aangetoond te worden dat de Belgische referentiepersoon over voldoende huisvesting beschikt en over een ziekteverzekering voor zichzelf en betrokkene om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Deze bewijzen werden naar aanleiding van deze aanvraag niet overgemaakt. 't Is niet omdat betrokkene in orde was met de ziekteverzekering bij een aanvraag van 2013, dat er automatisch kan vanuit gegaan worden dat betrokkene nog steeds in orde is. Wat betreft het bewijs van voldoende huisvesting, betrokkene is kennelijk verhuisd. Enig bewijs van geregistreerd huurcontract of eigendomstitel werd niet voorgelegd.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de (materiële) motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij vóór zijn aanvraag ten laste was van zijn Belgische ascendent.

Dat beiden sedert geruime tijd staan ingeschreven op het zelfde adres.

Dat derhalve verzoeker als ten laste van de Belgische ascendent dient te worden beschouwd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister hij had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert 2003 inwoont bij de Belgische referentiepersoon.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit en artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt. Krachtens artikel 40ter, eerste lid, komen enkel de in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde bloedverwanten in neergaande lijn, indien ze ouder zijn dan 21 jaar, die ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon in aanmerking voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.6. Blijkens het administratief dossier werd aan verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) verzocht om

volgende documenten voor te leggen: "bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg, bewijs van voldoende huisvesting, ziekteverzekering voor Belg en gezin". Bovendien werd betrokkene op 20 juni 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris verzocht om "een recent attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten; een recent bewijs van onvermogen van de verzoeker: bewijzen dat betrokkene niet over eigen inkomsten beschikt, en bewijzen dat betrokkene niet over eigendom beschikt in het land van herkomst; bewijs financiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene voor de aanvraag". Verzoeker legde attesten neer van het OCMW, een brief van VZE Woonfonds waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen openstaande schuld heeft, een publicatie uit het Belgisch staatsblad van de aanstelling van de referentiepersoon als zaakvoerder (neergelegd op 3.09.2014), een huurcontract van handelszaak door de Belgische referentiepersoon, attesten van onvermogen voor betrokkene en de referentiepersoon uit Tunesië, document van de nationale bank waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon geen schulden heeft/geen wanbetaler is, bewijs van overmaken van de huur door de referentiepersoon en bewijs van betaling aan de watermaatschappij door de Belgische referentiepersoon.

2.7. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek en een onzorgvuldigheid vertoont aangezien uit het feit dat hij reeds sedert 2003 ingeschreven staat bij de Belgische referentiepersoon zou blijken dat hij ten laste is. De Raad merkt op dat het begrip "ten laste van" door Van Dale wordt omschreven als 'voor rekening van, op kosten van', wat eerder wijst op een financiële betekenis (RvS 1 maart 2006, nr. 155 694). Het loutere feit dat verzoeker ingeschreven zou zijn bij de Belgische referentiepersoon vormt geen bewijs van zijn financiële afhankelijkheid in het verleden. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van zijn vaststelling dat "uit het geheel van (...) (de) documenten (...) nergens (blijkt) dat betrokkene in het verleden reeds afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon" het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niets inbrengt tegen de overwegingen dat er geen actueel bewijs van de ziekteverzekering en bewijs van voldoende huisvesting werden voorgelegd, die op zich de bestreden beslissing eveneens op afdoende wijze kunnen schragen.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, en van zijn rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Voorts wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn persoonlijk gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers verblijf sedert 2003 in België en zijn in België naaste familieleden.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.10. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 van deze richtlijn blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is de afstammeling van een Belg. Er is dus geen enkel communautair aspect aan onderhavig geval. Voor zover verzoeker zich beroept op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel aldus juridische grondslag.

2.11. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.12. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

—het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

2.13. Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verweerder zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.14. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl hij enkel aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn verblijf sedert 2003 en zijn naaste familieleden in België. Verzoeker blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van de aanvraagprocedure uitvoerig in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt kenbaar te maken. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid.

Het tweede middel is, voor zover de erin opgeworpen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN